

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງດີກວ່າ

ໂດຍ ແອວເດີ ຄາເອິລ ບີ ຄຸກ

ແຫ່ງສາວິກເຈດສິບ

ທ້າຍມື້ຂອງວັນທີ່ເມື່ອຍລ້າຂອງອາທິດທຳອິດຂອງການເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ກະເປົາມີຖືຂອງຂ້າພະເຈົ້າໜັກຫລາຍ ແລະ ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໝືກໝູ່ນ ກັບຄຳຖາມທີ່ວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດວຽກນີ້ໄດ້ແນວໃດ?” ຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກ ຫ້ອງການຂອງກຸ່ມສາວິກເຈດສິບມາ ແລະ ກ້າວເຂົ້າລຶບຂອງຕຶກບໍລິຫານຂອງສາສນາຈັກ. ຂະນະທີ່ລຶບເລື່ອນລົງ ຂ້າພະເຈົ້າກຶມຫົວລົງເບິ່ງພື້ນຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ.

ປະຕູລຶບເປີດອອກ ແລະ ຄົນໜຶ່ງເຂົ້າລຶບມາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເງິນໜ້າເບິ່ງ. ເມື່ອປະຕູລຶບປິດ ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຄົນໜຶ່ງຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເບິ່ງພື້ນ?” ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ ສຽງນັ້ນໄດ້, ແມ່ນສຽງຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ຂ້າພະເຈົ້າເງິນໜ້າຂຶ້ນຢ່າງ ໄວແລ້ວຕອບວ່າ, “ໂອ້, ບໍ່ມີຫຍັງ,” ແຕ່ເພິ່ນເຫັນໜ້າອັນເມື່ອຍລ້າ ແລະ ກະເປົາອັນໜັກ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນຍື່ມ ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳດ້ວຍຄວາມຮັກໄຄ່, ຂະນະທີ່ຊີ້ນິ້ວມືຂຶ້ນເທິງ ສະຫວັນວ່າ, “ເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງດີກວ່າ!” ຂະນະທີ່ລຶບເລື່ອນລົງອີກຊັ້ນໜຶ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍ ຢ່າງຍື່ມແຍ້ມແຈ່ມໃສວ່າ ເພິ່ນກຳລັງຈະໄປພະວິຫານ. ເມື່ອເພິ່ນກ້າວລາຂ້າພະເຈົ້າ ທ່າທາງ ທີ່ເພິ່ນເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຕອນທີ່ເພິ່ນຈະຈາກໄປຄືກັບຈະບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ “ບັດນີ້, ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ, ເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງດີກວ່າ.”

ເມື່ອເຮົາລາຈາກກັນ, ຂ້າພະເຈົ້ານຶກເຖິງພຣະຄຳພີຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ວ່າ: “ຈົ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່ ... ; ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງມີປະຊາຍານທັງໝົດ ແລະ ອຳນາດທັງໝົດໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.”¹ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຫາ ອຳນາດຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຂ້າພະເຈົ້າພົບການປອບໂຍນ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພົບເຫັນຕອນເບິ່ງພື້ນລຶບນັ້ນ.

ຫລັງຈາກນັ້ນມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄຕ່ຕອງປະສົບການນັ້ນ ແລະ ບົດບາດຂອງສາດສະດາ. ຂ້າພະເຈົ້າມີພາລະໜັກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກຶມຫົວລົງ. ຂະນະທີ່ສາດສະດາເວົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເງິນໜ້າເບິ່ງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ປ່ຽນເປົ້າໝາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເບິ່ງຫາພະເຈົ້າ,

ບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກຮັກສາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພະຄຣິດ. ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ສາດສະດາເຮັດເພື່ອເຮົາ. ເພິ່ນນຳທາງເຮົາໄປສູ່ພຣະເຈົ້າ.²

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ປະທານມອນສັນ ບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍເທົ່ານັ້ນ, ເພິ່ນຍັງເປັນຕົວຢ່າງອັນດີເລີດຂອງການດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳຂອງການເງິຍໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ເພິ່ນມີສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍການເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ, ມີຄວາມສະຫລາດ ແລະ ຮັກແພງຄົນອື່ນໆ. ທັດສະນະຂອງເພິ່ນແມ່ນຕ້ອງ “ສາມາດເຮັດໄດ້” ແລະ “ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດ.” ເພິ່ນໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ອາໄສພຣະອົງສຳລັບພະລັງ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ພອນເພິ່ນ.

ປະສົບການໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຖ້າເຮົາໃຊ້ສັດທາຂອງເຮົາ ດັ່ງທີ່ປະທານມອນສັນເຮັດ, ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະອົງເພື່ອຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ເຮົາຈະບໍ່ເກີດຄວາມໜັກໃຈໃນຄວາມລຳບາກຂອງຊີວິດ. ເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາເອີ້ນໃຫ້ເຮັດຫລື ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ. ເຮົາຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ຊີວິດຂອງເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມມ່ວນຊື່ນ.³ ເຮົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາກັງວົນບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນນິລັນດອນ, ແລະ ຖ້າມັນສຳຄັນ ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ອຍເຮົາ. ແຕ່ເຮົາຕ້ອງມີສັດທາເງິຍໜ້າທີ່ຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະ ມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະເຮັດຕາມການຊີ້ນຳຂອງພຣະອົງ.

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນການທ້າທາຍແທ້ທີ່ຈະເງິຍໜ້າເບິ່ງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ? ບາງທີ່ເຮົາບໍ່ມີສັດທາວ່າ ການກະທຳງ່າຍໆນັ້ນຈະສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຂອງເຮົາໄດ້. ຕົວຢ່າງ, ຕອນລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຖືກລູກພິດຕອດ, ໂມເຊໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຍົກລູກທອງເຫລືອງຂຶ້ນ. ລູກທອງເຫລືອງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຣິດ. ຜູ້ທີ່ເງິຍໜ້າເບິ່ງລູກທອງເຫລືອງດັ່ງທີ່ສາດສະດາໄດ້ຕັກເຕືອນ, ກໍໄດ້ຖືກປົນປົວ.⁴ ແຕ່ຫລາຍໆຄົນບໍ່ເຮັດຕາມກໍໄດ້ຮັບໄພ.⁵

ແອວມາເທັນພ້ອມວ່າເຫດຜົນທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່ເງິຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງໃຫຍ່ກໍເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອວ່າ ຖ້າເຮັດແບບນັ້ນແລ້ວເຂົາເຈົ້າຈະຖືກປົນປົວ. ຄຳເວົ້າຂອງແອວມາກໍກ່ຽວພັນກັບສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໃນປະຈຸບັນນີ້ ທີ່ວ່າ,

ໂອ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກຈະຫາຍໄດ້ ໂດຍພຽງແຕ່ກວາດຕາເບິ່ງ ເພື່ອທ່ານຈະຫາຍ ທ່ານຈະບໍ່ຫລົງເບິ່ງຢ່າງໄວວາ ຫລື ຈະເຮັດໃຈຂອງທ່ານແຂງກະດ້າງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ເຢັນຊາຈົນບໍ່ຍອມກວາດຕາເບິ່ງຈົນທ່ານຕາຍ ... ?

ຖ້າຫາກເປັນດັ່ງນັ້ນວິບັດຈະມາສູ່ທ່ານ ແຕ່ຫາກບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນກໍຈົ່ງກວາດຕາເບິ່ງ ແລະ ເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ວ່າພຣະອົງກໍຈະສະເດັດມາໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ວ່າພຣະອົງກໍຈະຮັບທຸກເວດທະນາ ແລະ ສິນພຣະຊົນເພື່ອຊົດໃຊ້ບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວ່າພຣະອົງຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍອີກ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການຟື້ນຄືນຊີວິດມາຈາກຕາຍ

ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງເພື່ອຮັບການພິພາກສາໃນວັນສຸດທ້າຍ ແລະ ເປັນວັນພິພາກສາຕາມແຕ່ວຽກງານຂອງເຂົາ.⁶

ການຊຸກຍູ້ຂອງປະທານມອນສັນ ໃຫ້ເງິນໜ້າເບິ່ງ ເປັນການປຸງບາງໃຫ້ລະນຶກເຖິງພຣະຄຣິດ. ເມື່ອເຮົາລະນຶກເຖິງພຣະອົງ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພະລັງ ຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຮົາຈະສາມາດຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄວາມກະວົນ ກະວາຍໃຈຂອງເຮົາ. ຄວາມລຳບາກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ, ແລະ ການປົວຄວາມເຈັບປ່ວຍຈາກບາບ ຂອງເຮົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບສັດທາ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງເພື່ອຈະ ອົດທົນຕໍ່ທຸກສິ່ງ.⁷

ບໍ່ດົນມານີ້ ຊົດສະເຕີ ຄຸກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຂອງຜູ້ຍິງໃນປະເທດ ອາຟຣິກາໃຕ້. ຫຼັງຈາກໄດ້ຟັງຂ່າວສານອັນໜ້າດົນໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ການ ຊົດໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ປະທານສະຕີສົງເຄາະຂອງສະເຕກໄດ້ເຊື່ອເຊີນທຸກໆຄົນອອກ ໄປຂ້າງນອກ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບໝາກປຸມເປົ້າຮີລຽມ. ນາງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ໝາກປຸມເປົ້າ ເປັນຕົວແທນຂອງສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເປັນພາລະ, ການທົດສອບ, ຫລື ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ທີ່ຢັບຢັ້ງເຮົາໄວ້ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ນັບເຖິງສາມ, ແລ້ວເຮົາກໍປ່ອຍໝາກປຸມເປົ້າ, ຫລື ພາລະຂອງເຮົາໄປ. ຂະນະທີ່ເຮົາເງິນໜ້າເບິ່ງພາລະຂອງເຮົາລອຍຂຶ້ນອາກາດໄປ ເຮົາຮູ້ສຶກໂລ່ງໃຈ. ການປ່ອຍໝາກປຸມເປົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງຕັກເຕືອນອັນເລິກຊຶ້ງເຖິງ ຄວາມສຸກທີ່ບໍ່ສາມາດຈະພັນລະນາໄດ້ໃນການເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄິດຫາ ພຣະຄຣິດ.

ບໍ່ຄືກັນກັບການປ່ອຍໝາກປຸມເປົ້າ, ການເງິນໜ້າເບິ່ງສະຫວັນດ້ວຍຈິດວິນຍານບໍ່ແມ່ນ ປະສົບການພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຄຳອະທິຖານສຳລັບສິນລະລືກວ່າ ເຮົາຕ້ອງລະນຶກເຖິງພະອົງຕະຫລອດເວລາ ແລະ ຕ້ອງຮັກສາພະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ເຮົາຕ້ອງມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຢູ່ນຳເຮົາທຸກມື້ເພື່ອນຳພາເຮົາ.⁸

ເມື່ອລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຫລົງທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ນຳພາການເດີນທາງຂອງເຂົາແຕ່ລະມື້ຂະນະທີ່ເຂົາສະແຫວງຫາການຊີ້ນຳຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະທຳອົບພະຍົບເຮົາໄດ້ອ່ານວ່າ, “ໃນລະຫວ່າງການເດີນທາງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳ ໜ້າພວກເຂົາໄປ ໂດຍບັນດານໃຫ້ມີເສົາເມກຊີທາງໄປໃນເວລາກາງເວັນ ແລະ ເສົາໄຟເຍືອງ ທາງໄປໃນເວລາກາງຄືນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະເດີນທາງທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນໄດ້.”⁹ ການນຳພາຂອງພຣະອົງສະໝໍ່າສະເໝີ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຢ່າງຖອມຕົວ ຕໍ່ທ່ານວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດເຮັດດັ່ງດຽວກັນນັ້ນຕໍ່ເຮົາ.

ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈະນຳພາເຮົາແນວໃດໃນວັນນີ້. ຜ່ານສາສະດາ, ອັກຄະສາວົກ, ແລະ ຜູ້ນຳຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ຜ່ານຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມາສູ່ເຮົາຫຼັງຈາກເຮົາອະທິຖານ ຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງເຮົາ. ພຣະອົງນຳພາເຮົາເມື່ອເຮົາປະຖິ້ມສິ່ງຂອງ ທາງໂລກ, ກັບໃຈ, ແລະ ປ່ຽນແປງ. ພຣະອົງນຳພາເຮົາເມື່ອເຮົາຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ. ແລະ ພຣະອົງນຳພາເຮົາຜ່ານພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ.¹⁰

ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການນຳພາໃນການເດີນທາງໃນຊີວິດ ແລະ ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເພື່ອນ ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ເຮົາຕ້ອງມີ “ຫູທີ່ໄດ້ຍິນ” ແລະ “ຕາທີ່ເຫັນ,” ທີ່ນຳພາເບິ່ງສະຫວັນ.¹¹ ເຮົາຕ້ອງກະທຳຕາມການຊີ້ນຳທີ່ໄດ້ຮັບ. ເຮົາຕ້ອງເງິຍໜ້າເບິ່ງ ແລະ ເຮັດຕາມ. ແລະ ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຮົາຈະສົດຊື່ນ, ເພາະພຣະເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາ ມີຄວາມສຸກ.

ເຮົາເປັນລູກງຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ພຣະອົງຢາກມີສ່ວນໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ໃຫ້ພອນເຮົາ, ແລະ ຊ່ອຍເຫຼືອເຮົາ. ພຣະອົງປິ່ນປົວບາດແຜຂອງເຮົາ, ເຊັດນ້ຳຕາເຮົາ, ແລະ ຊ່ອຍເຮົາຕະຫລອດການເດີນທາງຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ກັບຄືນສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະນຳພາເຮົາ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນແສງສະຫວ່າງ; ເປັນຫຍັງເຮົາຢ້ານ?

ພຣະອົງໃກ້ຄຽງທັງວັນທັງຄືນ. ...

ພຣະອົງເປັນຄວາມສຸກ ແລະ ເພງຂອງເຮົາ.

ພຣະອົງນຳພາເຮົາທັງວັນທັງຄືນ.¹²

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງປະຈັກພະຍານວ່າບາບຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກຂອງເຮົາ ຈະຜ່ອນຄາຍລົງເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດ. “ຂໍໃຫ້ເຮົາລະນຶກ ເຖິງພຣະອົງ, ... ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັມໜ້າລົງ,” ດັ່ງທີ່ປະທານມອນສັນ ໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເງິຍໜ້າເບິ່ງ ດີກວ່າ.”

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂມໄຊຢາ 4:9.

2. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 25:23; 26.

3. See Mosiah 24:15.

4. ເບິ່ງ ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ 21:8--9.
5. ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 17:41.
6. See Alma 33:21--22; see also verses 19--20.
7. See Alma 36:3, 17--21; 3 Nephi 9:13.
8. See Doctrine and Covenants 20:77.
9. ອົບພະຍົບ 13:21.
10. ສຸພາສິດ 20:12.
11. "The Lord Is My Light," Hymns, no. 89.
12. See 2 Nephi 10:20.